

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΧΩΡΟΣ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

Την Πέμπτη 29/05/08 γύρω στις 3 η ώρα τα ξημερώματα ομάδα 15 αντρών του τμήματος ασφαλείας της αστυνομίας πραγματοποιεί επέμβαση στην κεντρική πλατεία της Κοζάνης και προσάγει 45 περίπου άτομα στην αστυνομική διεύθυνση προς εξακρίβωση στοιχείων. Στις ερωτήσεις των προσαχθέντων σχετικά με τον λόγο της προσαγωγής δεν δόθηκε καμία άλλη εξήγηση πέραν του ότι εκτελούνταν «εντολές ανωτέρων».

Την Παρασκευή 30/05/08 η ίδια αυθαιρεσία επαναλαμβάνεται, μόνο πιο απροκάλυπτα και πιο ωμά. Από την γεμάτη κόσμο πλατεία προσάγονται βίαια 30 άτομα. Μάλιστα σε έναν από αυτούς περνιούνται χειροπέδες και ξυλοκοπείται κατά την σύλληψη, την μεταφορά και την παραμονή στο τμήμα, επειδή ζήτησε να του επιδειχθούν υπηρεσιακές ταυτότητες. Δικάστηκε με τη διαδικασία του αυτοφώρου με κατηγορίες αντίσταση κατά της αρχής και εξύβριση και του επιβλήθηκε ποινή 14 μήνες φυλάκιση με αναστολή! Αυτή η ασύλληπτη επιχείρηση της αστυνομίας έχει και συνέχεια, καθώς από τους προσαχθέντες ζητείται να δώσουν δαχτυλικά αποτυπώματα και να φωτογραφηθούν (!), παρά το γεγονός πως ούτε στοιχειοθετείται ούτε και απαγγέλλεται κανενός είδους κατηγορία σε βάρος κανενός/ καμιάς από αυτούς. Σε όσους αρνούνται την σήμανση (δαχτυλικά αποτυπώματα και φωτογράφιση) η ελληνική αστυνομία απαντά με πολύωρη ομηρία και απειλές για στοιχειοθέτηση κατηγοριών (απειθεία). Να σημειωθεί ότι σήμανση έχουν δικαίωμα βάσει νόμου να πραγματοποιήσουν μονάχα σε περίπτωση αυτόφωρης σύλληψης.

Δεν υπάρχει κανείς που δεν γνωρίζει με πόσους διαφορετικούς τρόπους χρησιμοποιείται –ειδικά- η κεντρική πλατεία της πόλης. Από τους ηλικιωμένους που βρίσκουν έναν χώρο για συναναστροφή και επικοινωνία μέχρι τα μικρά παιδιά που την ζωντανεύουν με τις φωνές και τα παιχνίδια τους, κι από τους σκεϊτάδες που βρίσκουν τρόπο έκφρασης ως τους μαθητές που παίρνουν μια ανάσα ανάμεσα στα φροντιστήρια και το διάβασμα η πλατεία -ως ένας κατεξοχήν δημόσιος χώρος- αποτελεί ένα ζωντανό κοινωνικό κύτταρο.

Την ώρα που συνέβησαν και τα δύο περιστατικά των προσαγωγών, στην κεντρική πλατεία βρίσκονταν –όπως και κάθε βράδυ- δεκάδες παρέες. Προφανώς αυτό αποτελεί τελικά την ουσία της όλης επιχείρησης: το γεγονός δηλαδή ότι όποιος βρίσκεται στην πλατεία από κάποια ώρα και μετά θεωρείται ύποπτος. Ο μόνος τρόπος να αποφύγει αυτόν τον χαρακτηρισμό είναι καταναλώνοντας διασκέδαση σε κάποιο μαγαζί. Το άσυλο που προσφέρει η κατανάλωση πρέπει να διαφυλαχθεί από τις στιγμές του «νεκρού χρόνου» που συνεπάγεται για τους καταστηματαρχες το να κάθεται κανείς με την παρέα του σε κάποιον δημόσιο χώρο. Όποιος είναι διατεθειμένος να ξοδέψει αυτόν τον «νεκρό χρόνο» αγοράζοντας μίζερα και ανία σε κάποιο από τα μπαρ παραμένει στο απυρόβλητο. Για τους υπόλοιπους υπάρχουν πάντα τα μπουντρούμια της ασφάλειας.

Ταυτόχρονα, οι πεζόδρομοι μετατρέπονται σε υπαίθριες καφετέριες με τα τραπεζάκια να καταπατούν δημόσιους χώρους και η πλατεία αρχίζει να αποστειρώνεται με γλάστρες να «φυτρώνουν» στα πεζούλια της και μάλιστα χωρίς καν την απαραίτητη από το δήμο αδειοδότηση.

Κι αν κάποιος θεωρεί ότι δικαιολογείται η εξακρίβωση στοιχείων τις πολύ προχωρημένες ώρες ως συλλογιστεί ότι η τάση της συρρίκνωσης των δημόσιων χώρων προς όφελος της εμπορευματοποίησης και της παραγωγικότητας απλώνει ανεξέλεγκτα. Δηλαδή, επιδιώκεται να έρθει μια στιγμή όπου τα παιδιά θα επιτρέπεται να παίζουν μόνο σε παιδότοπους, όπου οι πλατείες θα είναι κατελημμένες από τραπεζάκια μαγαζιών, όπου η μόνη χρήση των δημόσιων χώρων θα είναι να τους διασχίζεις με γρήγορο βήμα προς την δουλειά ή την κατανάλωση.

Και όσο συρρικνώνεται ο δημόσιος χώρος τόσο επεκτείνεται ο ιδιωτικός. Για να διδάσκονται και να βιώνουν οι υπήκοοι την εξατομίκευση. Δεν είναι τυχαίο πως στις νέες συνοικίες που χτίζονται ελάχιστα τετραγωνικά προορίζονται για δημόσια χρήση. Και βέβαια η δημιουργία μια κοινωνίας πειθήνιων και εξατομικευμένων υπηκόων δεν αφορά μόνο την «άλωση» και εξάλειψη των δημόσιων χώρων. Επεκτείνεται σε όλες τις πτυχές της κοινωνικής πραγματικότητας. Οι φοιτητές, οι απολυμένοι μιας επιχείρησης, οι άνεργοι ή οι κάτοικοι μιας περιοχής, πρέπει να είναι μόνοι τους. Για να μπορεί εύκολα ένας κοινωνικός αγώνας που επιλέγει να εκφραστεί έμπρακτα και δυναμικά (καταλήψεις, απεργίες, μπλόκα κλπ.) να χαρακτηριστεί «μειοψηφία που στρέφεται ενάντια στο κοινωνικό σύνολο». Όσο μεγαλύτερη είναι η εξατομίκευση τόσο πιο εύκολα επιβάλλεται η κοινωνική πειθαρχία και καταστολή.

Συνεπώς κάθε κοινωνικό κομμάτι που αγωνίζεται έχει να αντιμετωπίσει εκτός από την κρατική προπαγάνδα και καταστολή και την κοινωνική αδιαφορία. Με πιο πρόσφατο παράδειγμα την κατάληψη των ταινιόδρομων μεταφοράς λιγνίτη στον Α.Η.Σ. Αγ. Δημητρίου από τους κατοίκους των χωριών Αγ. Δημήτριος και Ρυάκιο. Η κινητοποίηση των κατοίκων χαρακτηρίζεται συντεχνιακή, παράνομη και επιπλέον ότι στρέφεται ενάντια στο κοινωνικό σύνολο, ενώ στην πραγματικότητα ο αγώνας τους αφορά όλους. Το παρόν των κατοίκων των δύο χωριών είναι το μέλλον που επιφυλάσσουν για όλους μας: Υποβαθμισμένο και μολυσμένο περιβάλλον, προβλήματα υγείας, μέγιστη κερδοφορία για τα αφεντικά (Δ.Ε.Η., εργολάβοι), εργασιακοί εκβιασμοί, κρατική αδιαλλαξία.

Δεν χρειάζεται βέβαια να γίνει καμιά ιδιαίτερη αναφορά στις αυθαιρεσίες των μπάτσων και των ασφαλιτών εναντίον όποιου θεωρείται ύποπτος. Η πρόσφατη ανακοίνωση-διαμαρτυρία του δικηγορικού συλλόγου της Κοζάνης περί “συρρίκνωσης και ουσιαστικού περιορισμού των δικαιωμάτων των πολιτών που ελέγχονται στα πλαίσια αστυνομικής προανάκρισης” δεν αποτελεί είδηση. Η κρατική βία και τα καθημερινά εγκλήματα της εξουσίας στο όνομα της ασφάλειας ανέκαθεν ασκούσαν μέσω των ένστολων φρουρών της με κάθε τρόπο και μέσο: με εκφοβισμούς, απειλές, βασανισμούς, δολοφονίες.

Ό,τι αυτοί πράττουν στο σκοτάδι εμείς θα το φέρνουμε στο φως. Όσο επιτείνουν τους ελέγχους και την καταστολή εμείς θα αντιμαχόμαστε για την κοινωνική απελευθέρωση.

ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΕΚΧΩΡΟΥΜΕ ΟΥΤΕ ΕΚΑΤΟΣΤΟ

Πρωτοβουλία επανοικειοποίησης των δημόσιων χώρων